

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

Đánh Xuy Đài sơn, công tử Lưu bị bắt Muốn vạch âm mưu, Vệ Đồng Đạt khảo tra

Lệ Minh Đường nghe nói muốn tìm hiểu về Lưu Khuê Bích nên giả vờ ngạc nhiên hỏi:

– Lưu Quốc cự là ai? Hành động của người thế nào, xin ông vui lòng thuật chuyện lại cho tôi biết với.

Du Trí Văn cười nói:

– Lưu Quốc cự tức là Lưu Khuê Bích, con của Lưu Tiệp, hiện nay làm chức Trấn quốc Tướng quân và vừa rồi lại được phong làm Diệt khẩu Đại Nguyên soái lãnh binh đi dẹp giặc Vệ Đồng Đạt ở tại Xuy Đài sơn.

Lệ Minh Đường nói:

– Tôi cũng có nghe người ta đồn rằng Lưu Khuê Bích cùng với Hoàng Phủ Thiếu Hoa tranh hôn, rồi nhà Hoàng Phủ bị tiêu tan hết, nhưng chẳng biết vợ con Hoàng Phủ Nguyên soái bị bắt giải về kinh rồi triều đình phân xử thế nào.

Du Trí Văn liền nói cho Lệ Minh Đường biết rõ việc vợ con Hoàng Phủ Nguyên soái bị bắt giải về kinh, nhưng khi đi ngang qua núi Xuy Đài bị tướng giặc ở đó là Vệ Đồng Đạt đón giết Khâm sai, rồi bắt hết hai mẹ con đem lên núi.

Lệ Minh Đường hỏi:

– Nếu vợ con Hoàng Phủ Nguyên soái bị giặc bắt như vậy, chắc là tự vận rồi phải không?

Du Trí Văn lắc đầu giải thích:

– Quan Giải nguyên chưa rõ đây, chớ Vệ Đồng Đạt là một trang thiếu niên tuổi chưa đầy hai mươi mà khí phách anh hùng ít ai bì kịp. Người ta được biết rõ rằng hiện nay Vệ Đồng Đạt đã nhận Doãn Phu nhơn làm mẹ và Hoàng Phủ Trưởng Hoa làm em. Chàng đối xử với hai người tử tế lắm. Lưu Quốc cự biết Hoàng Phủ Tiểu thơ là người có nhan sắc, nên mới xin triều đình lãnh binh đi đánh dẹp Xuy Đài sơn định bắt Hoàng Phủ Tiểu thơ về làm vợ đó.

Lệ Minh Đường hỏi:

– Tôi nghe nói có thánh chỉ cho họ Mạnh kết duyên cùng Lưu Quốc cự mà sao Lưu Quốc cự lại bỏ Mạnh Tiểu thơ để thực hiện ý riêng như vậy?

Du Trí Văn bèn thuật cho Lê Minh Đường nghe chuyện Mạnh Tiểu thơ giấu dao hành thích, nhưng bất thành, chỉ đâm trúng vào trán Lưu Quốc cự nên sợ hãi nhảy xuống Côn Minh trì tự vận chết rồi. Sau đó Mạnh Thượng thơ qua bắt đền nhơn mạng, việc kiện cáo này hai bên đã đến giữa triều đình nhưng Hoàng thượng xử huê, cho lập bia làm kỷ niệm hành động tiết liệt của Mạnh Tiểu thơ thôi.

Lê Minh Đường nghe qua động lòng thương xót Tô Yến Tuyết, vì nàng đã thủ tiết và báo thù cho mình, đành phải hy sinh tấm thân ngà ngọc.

Nàng không thể nào ngăn được giọt lụy, nên vội lui vào phòng trong nằm khóc một mình.

Hôm sau, Lê Minh Đường lấy ra bốn chục lượng trao cho Du Trí Văn để làm tiền trà nước trong những ngày ở đây đợi thi. Du Trí Văn chối từ không nhận.

Lê Minh Đường nói:

– Chúng tôi đến ở đây tất nhiên làm phiền cho ông nhiều lắm, điều này tôi vâng lời nghĩa phụ tôi dạy, nếu ông không nhận số bạc này chắc chúng tôi không dám ở.

Cực chẳng đã, Du Trí Văn phải nhận.

Nhắc qua việc Lưu Khuê Bích, từ khi dẫn binh đi đánh Xuy Đài sơn, dọc đường bị tuyết xuống quá lạnh, binh không thể đi nhanh được, mãi đến ngày mùng mười tháng giêng mới đến Xuy Đài sơn.

Khi còn cách núi độ ba dặm, bèn truyền binh an dinh hạ trại.

Nói về Vệ Đồng Đạt tức là Vệ Đồng Nga đổi tên, trước đây nàng ra sức chiêu tập binh mã quyết một lòng đánh Phiên để cứu thân phụ nàng là Vệ Hoán về triều. Trước kia nàng ở với người chú là Vệ Trần Tổ, người này có đứa con thứ là Vệ Đồng Bưu sức mạnh phi thường, võ nghệ tinh thông, chỉ nhỏ hơn Vệ Đồng Nga một tuổi.

Chỉ vì Vệ Trần Tổ sợ để Vệ Đồng Nga ở đó có thể liên lụy đến mình, nên mới buộc nàng qua Đãng Châu để thăm tin tức thân phụ, còn Vệ Đồng Bưu quá thương chị nên lén ăn cắp tiền đi qua Đãng Châu tìm chị.

Khi đi ngang qua Xuy Đài sơn, Vệ Đồng Bưu bị bọn lâu la của Vệ Đồng Nga ào ra cướp giật nhưng chàng ra sức đánh vỡ tan. Bọn lâu la chạy về phi báo, Vệ Đồng Đạt lên ngựa ra trận, chị em gặp nhau mừng rỡ chẳng cùng, nàng bèn thuật lại việc đổi tên giả trai làm chủ trại rồi bảo Đồng Bưu ở luôn tại đó, chị em chung sức cùng nhau lo việc lớn.

Ngày kia Vệ Đồng Đạt đang ngồi trong trại, xảy thấy lâu la chạy vào phi báo:

– Nay triều đình có sai Trần quốc Tướng quân là Lưu Khuê Bích thống lãnh một muôn binh mã kéo đến Xuy Đài sơn, hiện còn cách núi chừng ba dặm, và quân sĩ đang lập trại.

Vệ Đồng Đạt nghe báo vội truyền quân canh phòng nghiêm ngặt rồi vào hậu trại yết kiến Doãn Phu nhơn thuật lại việc ấy cho phu nhơn và Trương Hoa Tiểu thơ nghe.

Trương Hoa Tiểu thơ nghe nói giận phùng gan, nằng nghiêng răng, nói:

– Tên Lưu Khuê Bích là kẻ thù không đội trời chung của tôi, nay đã mang thân đến đây, vậy để mai tôi ra trận bắt nó về phanh da xẻ thịt cho hả giận.

Vệ Đồng Đạt lên tiếng can:

– Không nên đâu! Tuy hấn là kẻ thù của tiểu thơ thật, nhưng dù sao hấn cũng lãnh sứ mạng của triều đình, nếu tiểu thơ ra đương đầu, tất nhiên triều đình sẽ căm hận, có hại thêm cho Hoàng Phủ Công tử và sẽ gặp nhiều nỗi khó khăn. Chi bằng để tôi xử trí, vì tôi đã đổi tên tuổi rồi, dầu triều đình có biết cũng không trách tôi được. May ra có bắt hấn được, ta sẽ dùng cực hình khảo tra, bắt làm tờ cung trạng thú nhận cả tội lỗi rồi sẽ giữ hấn lại, đợi khi nào chúng ta về được tới triều đình dâng tờ cung trạng ấy lên làm tang cố, Thánh thượng mới thấu rõ lòng gian ác của chúng.

Doãn Phu nhơn nói:

– Con dự định như vậy thật phải, nhưng con cần phải cẩn thận lắm mới được, vì Lưu Khuê Bích là một tay võ nghệ không phải tầm thường.

– Xin thân mẫu chớ lo, con đã lập mưu kế rồi, thế nào cũng bắt được tên gian ác ấy.

Hôm sau Vệ Đồng Đạt ra ngồi giữa tụ nghĩa đường, lớn tiếng truyền lệnh cho các tướng sĩ:

– Lưu Khuê Bích chính là tên gian tặc, chính hấn đã hại cả nhà Hoàng Phủ Nguyên soái, vậy bây giờ ta phải thân hành ra đánh nó mới được.

Vệ Đồng Đạt vừa nói dứt lời, Vệ Đồng Bưu đứng dậy thưa:

– Xin cho em ra đánh trận đầu, nếu không thắng nổi, ca ca sẽ ra đánh sau cũng chẳng muộn.

Vệ Đồng Đạt nói:

– Cũng được, song em có đi thì phải cẩn thận lắm mới được.

Vệ Đồng Bưu lãnh lệnh, cùng với viên phó tướng Ngô Võ đem binh xuống núi. Quân sĩ vào phi báo, Lưu Khuê Bích lập tức kéo binh ra lập trận thế đối địch.

Vệ Đồng Bưu trông thấy Lưu Khuê Bích mặt trắng môi son, mình mặc hồng bào, tay cầm ngân thương, cỡi con bạch mã, phía sau có trương cờ màu đỏ thêu một hàng chữ vàng: “Diệt khẩu Đại Nguyên soái LƯU.”

Vệ Đồng Bưu chưa kịp hành động gì, bỗng thấy tướng tiên phong của Lưu Khuê Bích là Liên Đăng giục ngựa lướt tới chỉ vào mặt Vệ Đồng Bưu, quát hỏi:

– Kia tặc tử, ngươi có phải là Vệ Đồng Đạt đó không?

Vệ Đồng Bưu trợn mắt nạt lớn:

– Không phải! Ta là Vệ Đồng Bưu em của Vệ Đồng Đạt đây, còn người tên họ chi hãy nói mau lên.

Liên Đăng nói:

– Ta là tướng tiên phong của Lưu Nguyên soái tên là Liên Đăng, nếu người không phải là Vệ Đồng Đạt thì ta không thèm đánh, hãy mau mau về kêu Vệ Đồng Đạt ra đây nạp mạng.

Ngô Võ đứng sau lưng Vệ Đồng Bưu nghe Liên Đăng nói phách, nổi giận xung thiên, vỗ ngựa xốc tới hét như sấm nổ:

– Quân cầu đầu, chớ có khua môi múa mồm, hãy coi đây, đao của Ngô Võ ta đây!

Vừa nói vừa múa đao nhắm ngay đầu Liên Đăng chém sả xuống. Liên Đăng vội cử giáo đỡ vệt ra rồi đánh vùi với Ngô Võ. Hai đảng đánh nhau hơn mười hiệp vẫn không phân thắng bại.

Lưu Khuê Bích đứng sau trận thấy vậy, lén giương cung bắn một phát trúng nhằm yết hầu khiến Ngô Võ té nhào xuống ngựa.

Vệ Đồng Bưu nổi giận giục ngựa lướt tới đánh vùi với Lưu Khuê Bích. Được ba mươi hiệp, Vệ Đồng Bưu liệu thế đánh không lại, liền quày ngựa bỏ chạy. Khuê Bích giục ngựa rượt theo, vừa đến chân núi, Vệ Đồng Bưu đã lên núi rồi, lâu ra trên núi ném cây đá xuống toi bời, Lưu Khuê Bích kinh hãi quát ngựa chạy dài.

Vệ Đồng Bưu vào trại thuật việc giao chiến thất bại cho Vệ Đồng Đạt nghe, Vệ Đồng Đạt thản nhiên, nói:

– Việc binh gia thắng bại là lẽ thường, không đáng ngại. Để ngày mai ta ra trận sẽ có cách phá được chúng nó.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Khuê Bích kéo quân đến chân núi khiêu chiến, lâu la chạy vào phi báo; Vệ Đồng Đạt mang giáp lên ngựa dẫn binh xuống núi, Trương Hoa Tiểu thơ căn dặn:

– Lưu Khuê Bích là một kẻ hung bạo, ca ca có ra trận cần phải cẩn thận lắm mới được.

Vệ Đồng Đạt gạt đầu rồi kéo binh xuống núi lập bày trận thế. Trong đám quân của Lưu Khuê Bích có đứa biết mặt Vệ Đồng Đạt nên nói nhỏ với Lưu Khuê Bích:

– Người cầm thanh trường kiếm ấy là Vệ Đồng Đạt đó.

Lưu Khuê Bích liếc thấy Vệ Đồng Đạt mặt trắng như ngọc, môi tợt thoa son, dung mạo đẹp để muôn phần, chàng giựt mình nghĩ thầm:

“Lạ thật! Ai ngờ đầu tên tướng giặc này hình dung lại tuấn nhã đến thế. Nếu vậy thì chắc nó tư tình với Trương Hoa Tiểu thơ rồi.”

Nhưng Lưu Khuê Bích lại nghĩ:

“Nghe đồn Trương Hoa đẹp lắm, nếu nàng có mặt trình đi nữa, cũng còn hơn những hạng gái khác.”

Nghĩ rồi, Lưu Khuê Bích giục ngựa lướt tới lớn tiếng hỏi:

– Ngươi có phải là tặc tướng Vệ Đồng Đạt đó không?

Vệ Đồng Đạt gật đầu:

– Chính ta đây, còn ngươi có phải là gian tặc Lưu Khuê Bích?

Lưu Khuê Bích cười ha hả đáp:

– Đã biết danh ta sao không xuống ngựa đầu hàng, để ta ra tay làm gì cho nhọc sức?

– Kìa Lưu tặc! Chớ có phách lối, hãy xem đường kiếm của ta đây.

Nói rồi vỗ ngựa lướt tới vùng thanh trường kiếm bay vun vút nhắm vào yếu huyệt đôi phương đâm lia lịa. Lưu Khuê Bích thấy đường kiếm đôi phương quả nhiên lợi hại, không dám khinh thường vội tràn sang một bên tránh né rồi vùng giáo rước đánh. Hai người đánh vù nhau, cát bay đá chạy, cây lá xung quanh bị sức gió của đao kiếm gãy rụng tơi bời.

Hai người đánh nhau trên mười hiệp chưa phân thắng bại. Vệ Đồng Đạt nhận thấy Lưu Khuê Bích sức lực mạnh mẽ, nhắm bề khó thắng, bèn chém bậy một kiếm rồi giả thua chạy bay về núi.

Lưu Khuê Bích giục ngựa đuổi theo, lâu la trên núi thấy vậy giương cung bắn xối xả xuống như mưa. Khuê Bích túng thế phải thu binh về trại.

Vệ Đồng Đạt về trại thuật lại mọi việc cho mẹ con Doãn Phu nghe và nói:

– Tên gian tặc Lưu Khuê Bích quả nhiên lợi hại, ta cần phải dụng kế mới có thể bắt hắn được.

Dứt lời, liền gọi Vệ Đồng Bưu vào kề tai nói nhỏ một hồi rồi căn dặn:

– Em cứ việc đem năm trăm binh xuống núi y kế mà làm, thế nào cũng bắt được Lưu tặc.

Hôm sau Khuê Bích dẫn quân đến khiêu chiến nữa, Vệ Đồng Đạt liền dẫn binh xuất trận. Khuê Bích vừa trông thấy Vệ Đồng Đạt đã cười như sấm nổ, nói:

– Mi quả đã tới số rồi! Ta cho mi sống sót được một đêm, nay mi dẫn xác đến đây thật là cả gan!

Vệ Đồng Đạt nạt lớn:

– Lưu tặc! Hôm nay mà ta không bắt được mi, quyết không thềm trở về núi nữa!

Nói rồi múa kiếm chém tới như mưa, Lưu Khuê Bích cử giáo rước đánh, hai người đánh nhau hơn ba mươi hiệp, đột nhiên Vệ Đồng Đạt quày ngựa bỏ chạy. Khuê Bích giục ngựa đuổi theo hét:

– Tặc tướng, chạy đi đâu cho khỏi tay ta. Ta quyết theo lấy đầu mi cho mà xem.

Lúc ấy, bọn lâu la Xuy Đài sơn cũng giả vờ hoảng hốt quăng cả vũ khí bỏ chạy tán loạn. Lưu Khuê Bích đốc chỉ quát ngựa đuổi nà theo. Liên Đăng thấy vậy giục ngựa tiếp theo cản Lưu Khuê Bích:

– Không tiện đâu Nguyên soái ạ! Quân giặc không chạy lên núi tất nhiên có gian kế gì đây, xin Nguyên soái hãy trở lại là hơn.

Lưu Khuê Bích nghe nói giựt mình gò cương lại. Phía trước Vệ Đồng Đạt cũng gò cương lại giờ kiểm chỉ vào mặt Khuê Bích nói lớn:

– Lưu tặc, hôm nay mi đừng hòng sống sót nữa. Mi đã vào vòng mai phục của ta rồi, hãy mau mau xuống ngựa đầu hàng để bảo toàn tánh mạng là hơn.

Lưu Khuê Bích nghe nói nổi giận xung thiên quát to:

– Hay lắm, quân mai phục của mi đâu? Hãy ra đây ta giết hết không chừa một đứa nào cho mà xem.

Nói rồi giục ngựa lướt tới đuổi nà theo Vệ Đồng Đạt, chứ không nghe lời can gián của Liên Đăng nữa.

Vệ Đồng Đạt chạy ngoằn ngoèo qua mấy nẻo đường, đến một khu rừng rậm kia liền quày ngựa lại nhìn thẳng vào mặt Lưu Khuê Bích, nạt lớn:

– Lưu tặc, mi tới số rồi, hãy xuống ngựa chịu trói cho mau.

Lưu Khuê Bích giận tím gan liền múa giáo lướt tới toan đâm Vệ Đồng Đạt, bỗng dưng nghe dưới chân đất rung chuyển rồi đánh ầm một cái. Thế là Lưu Khuê Bích cả người lẫn ngựa đều sa xuống hầm mất dạng.

Vệ Đồng Đạt ngửa mặt lên trời buông một chuỗi cười khoái trá rồi truyền quân đem câu móc kéo Lưu Khuê Bích lên trói chặt giải tuốt về sơn trại.

Quân sĩ chạy về báo với Liên Đăng. Hấn thất kinh, vội thân quân rồi sai người đi dò xem tin tức chủ soái.

Vệ Đồng Đạt giải Lưu Khuê Bích về giam vào ngục, rồi cắt lâu la trông coi kỹ lưỡng, đoạn cho mời mẹ con Doãn Phu nhơn đến tụ nghĩa đường để thương nghị.

Vệ Đồng Đạt nói:

– Con đã bắt được Lưu tặc đem về đây rồi, xin mẫu thân phân xử.

Trưởng Hoa Tiểu thư nghe nói mừng quá, xen vào nói:

– Lưu Khuê Bích âm mưu hãm hại gia đình ta tan nát, nay đã bắt được rồi, hãy phân thân hấn ra muôn đoạn cho thỏa lòng căm tức.

Vệ Đồng Đạt nói:

– Không nên đâu! Lưu Khuê Bích lãnh mạng của triều đình đến đây, chúng ta không nên giết mà chỉ nên dùng nghiêm hình khảo tra buộc hấn phải làm ra một tờ cung trạng thú nhận hết tội lỗi của hấn, rồi ta đem cái bằng chứng ấy về nạp cho triều đình, mới mong cởi mở nỗi oan ức trước kia được.

Doãn Phu nhơn khen phải, rồi truyền quân dẫn Lưu Khuê Bích vào. Lâu la vâng lệnh, đến ngục thất dẫn Lưu Khuê Bích đến trước sân, nhưng Khuê Bích vẫn đứng hiên ngang với vẻ mặt ngạo nghễ chứ không chịu quỳ.

Vệ Đông Đạt nổi giận chỉ vào mặt Khuê Bích, hét:

– Lưu tặc! Mi đã bị bắt đến đây mà còn cứng đầu không chịu quỳ sao?

Lưu Khuê Bích gằn giọng nói:

– Ta đường đường một vị quan của triều đình, đời nào lại chịu quỳ lại quân thảo khấu chúng bây. Chúng bây hãy giết ta đi, rồi đây sẽ có quân của triều đình đến đây giết sạch chúng bây không còn chừa một đứa cho mà xem.

Vệ Đông Đạt cười gằn, nói:

– Mi cậy có Hoàng hậu là chị mi, nên mới âm mưu hãm hại Hoàng Phủ Nguyên soái. Ta hỏi mi, mi có công trạng gì mà được gia phong quyền chức đó? Mi quả thật là đứa đại gian ác!

Dứt lời, Vệ Đông Đạt lên tiếng truyền lệnh:

– Quân sĩ đâu, hãy lấy côn sắt đánh vào đầu gối hắn xem thử hắn có quỳ không cho biết.

Quân sĩ vâng lệnh, lấy côn nhắm hai đầu gối Lưu Khuê Bích đánh kêu nghe bôm bốp.

Đau quá, Lưu Khuê Bích chịu không nổi, quỳ xuống năn nỉ:

– Trẫm lạy phu nhơn, xin phu nhơn nghĩ tình xưa mà tha thứ cho tôi được về triều thì ơn ấy tôi không bao giờ dám quên.

Doãn Phu nhơn nghe nói càng ghét cay ghét đắng, lớn tiếng mắng:

– Quân gian ác kia, chỉ vì việc tranh hôn mà mi nhẫn tâm phóng hỏa đốt Tiểu Xuân đình toan ám hại con ta, rồi lại thông mưu với cha mi tiến cử phu quân ta ra đương đầu với giặc để rồi sàm tấu cho thánh thượng nghi ngờ. Thế thì hôm nay mi phải cung khai hết ra đây mới khỏi bị tra tấn. Bằng không, nhứt định ta đánh chết bỏ xác tại đây.

Nói rồi truyền quân đem hết hình cụ tra khảo. Quân sĩ vâng lệnh mang ra nào kèm, nào kẹp, nào roi, vò nọc v.v... Lưu Khuê Bích xem thấy kinh hồn lạc phách, run rẩy nói:

– Thừa phu nhơn, tôi mang quân đến đây chỉ vì mạng Thiên tử chứ không phải tự ý riêng đâu, xin phu nhơn và Đạ vương lượng xét cho tôi nhờ.

Vừa nói, Lưu Khuê Bích vừa lay lia lịa, Vệ Đông Đạt nghiêm giọng:

– Tên gian tặc này hiểm ác vô song, nếu không tra tấn nó thì nó không khai đâu.

Nói rồi truyền quân đóng nọc căng Lưu Khuê Bích. Quân sĩ vâng lệnh, đưa năm đầu, đưa năm chân, kéo người Lưu Khuê Bích căng ra nằm thườn thượt giữa sân.

Lưu Khuê Bích sợ quá chết điếng đi một hồi, rồi mếu máo năn nỉ xin mở dây ra đặt khai.

Vệ Đồng Đạt truyền quân thảo dây cho Khuê Bích ngồi dậy. Khuê Bích thú thật hết mọi việc, nào là âm mưu phóng hỏa Tiêu Xuân đình, nào là tư thơ cho cha nhờ âm mưu hãm hại Hoàng Phủ Nguyên soái v.v...

Vệ Đồng Đạt nghe xong, truyền quân đem bút mực đến cho Khuê Bích tự tay viết thành tờ cung trạng. Khuê Bích cực chẳng đã phải viết hết mọi việc, không dám giấu giếm tí nào. Vệ Đồng Đạt còn buộc Khuê Bích phải lăn tay vào tờ cung trạng nữa mới bằng lòng.

Tờ cung trạng làm xong, Vệ Đồng Đạt cười gằn hỏi:

– Mi cố tình hãm hại nhà Hoàng Phủ Nguyên soái để cướp mỗi lương duyên họ Mạnh, nhưng kết quả mi có được gì không?

Khuê Bích thở dài, đáp:

– Chỉ vì họ Mạnh mà làm cho tôi bị gian nan cực khổ muôn phần.

Rồi Khuê Bích thuật hết mọi việc lại và chỉ cái sẹo trên trán mình, nói:

– Nàng Mạnh Lệ Quân dùng dao cổ sát tôi, may tôi tránh né khỏi, chỉ trúng vào trán này mang sẹo mà thôi, nếu không thì bỏ mạng rồi còn đâu!

Doãn Phu nhơn nghe Khuê Bích nói Mạnh Lệ Quân giấu dao trong mình hành thích Khuê Bích rồi nhảy xuống Côn Minh trì tự vận rồi; đau xót vô cùng liền khóc òa lên, nói:

– Cảm thương thay cho Mạnh Lệ Quân, một trang hiền đức, chỉ vì nhà ta mà nàng phải thủ tiết liêu mình. Ôi! Ta đau khổ biết dường nào!

Vệ Đồng Đạt và Trương Hoa Tiêu thơ cũng không ngăn được giọt lệ, cả hai đều sụt sùi, nói:

– Mạnh Lệ Quân giữ dạ trung thành với nhà Hoàng Phủ như vậy thật đáng kính trọng và xót thương vô cùng!

Khóc than một hồi rồi Doãn Phu nhơn chỉ vào mặt Lưu Khuê Bích mắng:

– Tên ác ôn kia! Chính mi đã giết mất một đứa dâu hiền của ta rồi, mi có biết không? Tội ác của mi đã đầy đây, ta không đủ can đảm nhìn thấy mặt mi nữa.

Nói rồi truyền quân đem Khuê Bích giam vào ngục tối.

Lời bình

Lưu Khuê Bích xung phong đem quân đi dẹp thảo khấu, không phải với mục đích bảo vệ an ninh cho tổ quốc, mà lại là mượn cái thể lực quân đội của nhà vua để bắt gài về thỏa mãn lòng dục của mình, quả là một tư tưởng bất lương, thảo nào trời không cho cóc mọt đuôi cũng phải. Ngày nay cũng có biết bao người mượn cái chức vụ và địa vị của mình để trả thù riêng hay trục lợi cho cá nhân mình. Những kẻ ấy là những con sâu mọt của quốc gia, cần phải thải trừ sớm chừng nào hay chừng nấy.

Những kẻ anh hùng luôn luôn biết hy sinh tấm thân mình để phụng sự cho đại nghĩa, ngược lại những kẻ hành động vì cá nhân mình toàn là hạng tiểu nham mất tư cách, cho nên sau khi Lưu Khuê Bích bị Vệ Đồng Đạt bắt rồi, lòng đầy kinh hãi. Trước cái chết, hấn run lẩy bẩy cầu xin lấy sự sống với bất cứ giá nào, hấn quỳ lạy, lạy lục, không còn biết sĩ nhục là gì. Thế thì ta cũng không nên trách Tô Yến Tuyết, con một mục vụ nghèo nàn, sao lại ghét bỏ một công tử con nhà hầu tước.